

Sygn. akt II CNP 19/17

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 października 2017 r.,
skargi D.T.J.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty
wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Z.
w dniu 14 stycznia 2014 r., sygn. akt V GNc (...),
na skutek pozwu wniesionego przez U.S.
przeciwko D.T.J.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżąca skargą z dnia 22 marca 2017 r. wniosła o stwierdzenie, na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Z. z dnia 14 stycznia 2014 r., którym nakazano jej zapłatę na rzecz powódki kwoty 4305 zł z odsetkami ustawowymi.

W skardze pozwana zarzuciła naruszenie art. 353 § 1 k.c. i wskazała, że niezgodność z prawem wynika z naruszenia jednej z podstawowych zasad porządku prawnego, polegającej na istnieniu stosunku zobowiązaniowego wyłącznie pomiędzy dłużnikiem a wierzycielem.

Sąd Najwyższy zważył:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest pogląd, że nakaz zapłaty może być zaskarżony skargą złożoną na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2017 r., V CNP 70/16, nie publ.). Skarga ta musi jednak spełniać wymagania określone w art. 424⁵ § 1 i 2 k.p.c., jak również w art. 424⁶ § 1 k.p.c. Określony w tym przepisie dwuletni termin od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do wniesienia skargi jest zawitym terminem prawa materialnego a jednocześnie ma charakter terminu procesowego. Przedmiot badania wstępnego przez Sąd Najwyższy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia obejmuje także terminowość jej wniesienia a niedochowanie tego terminu przez skarżącą niesie skutek odrzucenia skargi. Nakaz zapłaty, zaskarżony niniejszą skargą uprawomocnił się z dniem 19 lutego 2014 r., zaś skarżąca wniosła skargę w dniu 22 marca 2017 r. (data stempla pocztowego). Zgodnie z art. 363 k.p.c. orzeczenie staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje od niego środek odwoławczy lub środek zaskarżenia. Bez wpływu na określenie daty prawomocności orzeczenia pozostają nieskutecznie wniesione lub niedopuszczalne czynności procesowe takie, jak wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia środka zaskarżenia lub środka odwoławczego, w tym wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, który następnie został oddalony lub skarga o wznowienie postępowania, która została odrzucona. Nie mają również wpływu na bieg terminu uprawomocnienia się orzeczenia niezaskarżonego w terminie ustawowym daty prawomocności orzeczeń, którymi został odrzucony z powodu uchybienia terminowi środek zaskarżenia lub środek odwoławczy.

Dwuletni termin do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, jako zawity termin prawa materialnego, nie podlega ani przywróceniu ani przerwaniu.

Z tych względów, skarga jako wniesiona z uchybieniem terminowi określonemu w art. 424⁶ § 1 k.p.c. podlega odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

jw